

KHOÁ HỌC QUÂN SỰ 18 NGÀY – QUĂNG THỜI GIAN ĐÁNG NHỚ THỜI SINH VIÊN

Vậy là đã kết thúc một kì học quân sự, tôi trở về với cuộc sống thường ngày với bao bận bịu lo toan. Suốt khoảng thời gian ở Long Bình Tân, tôi đã trải qua được nhiều cảm xúc khác nhau và thấy mình như trưởng thành hơn. Tôi được học những điều mới, có được những khoảnh khắc đáng nhớ với bạn bè – điều mà tôi tưởng chừng đã biến mất khi lên đại học. Những khoảnh khắc đó có thể là tình cờ gặp mặt và nói chuyện vu vơ, có thể là sự nhí nhố khi đứng cùng nhau chụp chung một bức ảnh. Có lẽ suốt 4 năm còn lại của đại học, tôi không thể nào có được thời gian vui vẻ và hạnh phúc đó nữa. Giờ đây, tôi nằm một mình trong căn phòng thân quen, ngẫm nghĩ về khoảng thời gian vừa qua và tiếc nuối khi nó đã kết thúc. Tôi ước mình có thể được học một khóa như vậy nữa, tôi ước hôm nay là ngày thứ 2 – chỉ là ngày đầu tiên ở Long Bình Tân – điều đó có nghĩa là còn đến 17 ngày để học tập cùng bạn bè. Những điều đó cứ bám lấy bản thân tôi dù tôi đã trở về Sài Gòn được một tuần. Tôi không còn được nghe tiếng chuông báo thức lúc 5 giờ 30 phút của thầy Hương, không còn được ăn món hủ tiếu chua – tuy vô vị nhưng đáng nhớ, không còn được nghe những bài hát cùng với giọng nói ấm áp của MC mỗi buổi tối nữa. Cái cảm giác khi đang có được mọi thứ rồi bỗng chốc vụt tắt thật sự làm cho con người cảm thấy khó chịu.

Quăng thời gian trên, tôi đã làm được nhiều điều mới. Những điều có thể chứa trong đó một chút bốc đồng của tuổi mới lớn khi cãi nhau với đám bạn, một chút yêu thương khi cả phòng cùng nhau đứng ngắm ánh trăng đêm, một chút nhớ nhung khi chợt nhận ra chỉ còn chưa đầy 3 tiếng nữa là lên xe ra về. Đó là điều tưởng chừng đơn giản nhưng lại mang trong mình những cảm xúc tràn trề.

Đây là lần đầu tiên tôi dám hi sinh bản thân mình dưới trời nắng gay gắt để học tập, dám rì máu vì những trò chơi vận động, dám mạnh dạn thể hiện bản thân mình. Vượt qua được những giới hạn, tôi cảm thấy thật tuyệt vời khi đã từ lâu lồi sống hối hả nơi thành thị khiến tôi trở nên ù lì trong một cái vỏ bọc tự tạo. Hơn thế nữa, tôi còn có được nhiều người bạn mới trên hành trình học tập khi ở Long Bình Tân. Những người bạn chưa bao giờ gặp mặt ở đại học bỗng tình cờ ở chung phòng với mình rồi trở nên thân thiết. Sự việc xảy ra tưởng chừng như là mơ bởi chính sự thân thiết đó chỉ được tạo dựng trong 18 ngày ngắn ngủi. Tôi đã có được những người bạn như vậy khi học ở Long Bình Tân. Quả thực, đó là một điều vô cùng hạnh phúc đối với tôi. Tuy nhiên, dù làm được nhiều điều mới nhưng trong chính bản thân tôi cũng mang đôi chút hối tiếc vì những điều mình chưa kịp làm. Giá như lúc đó tôi tự tin đứng hát trước đám đông hay cười đùa nhiều hơn thì giờ đây tôi không phải ngồi buồn một mình. Tôi tiếc những điều đó và ước mình có thể quay trở lại để sửa chữa nhưng không thể được. Sự hối tiếc có thể đã chậm trễ nhưng nó giúp cho tôi nhận ra và rút được kinh nghiệm đáng quý. Đây chính là điều mà tôi đã học được qua kì học quân sự tại Long Bình Tân và có thể nói đó là điều có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với tôi!

Tạm biệt mái nhà chung Long Bình Tân – nơi đã cho tôi nhiều kỉ niệm đáng nhớ. Dù hối tiếc nhưng thời gian trôi qua cũng không thể nào lấy lại được. Tôi sẽ trân trọng từng khoảnh khắc ấy bởi nó nhắc nhở tôi rằng: “Sinh viên là quãng thời gian đẹp nhất đời của mỗi con người”. Tôi tin chắc rằng chẳng bao lâu nữa, mái nhà ấy lại đón tiếp thế hệ sinh viên mới cùng với sự tràn ngập tiếng cười và biết đâu được, có thể lúc đó tôi có thời gian, tôi sẽ trở về thăm nơi ấy cùng với bạn bè thân yêu của mình. Thăm lại cái nơi đã giúp chúng tôi khôn lớn!

Tác giả: Trần Hữu Vinh khóa 2014 lớp TA14DB01